

Fatimska lekcja pokuty

Autor: frater - 09/10/2015 21:35

www.opoka.org.pl/biblioteka/P/PR/rozaniec201505_fatima.html

o. Stanisław Przepierski OP

Fatimska lekcja pokuty

Orędzie fatimskie jest ciągle aktualnym apelem Boga, abyśmy nieustannie troszczyli się o prawość sumień. Jednym z jego najważniejszych przesłań jest wezwanie do pokuty i nawrócenia.

Fatimskie orędzie przypomina o konieczności wiary w Chrystusa. Uświadamia jej niezbywalną wartość, a także potrzebę odwoływania się do Bożego miłosierdzia oraz budowania komunii z Bogiem. Wskazuje pomoc, jaką pragnie być dla wszystkich ludzi Niepokalane Serce Maryi. Orędzie jest więc szkołą życia w łasce Bożej. Uczy prawdziwej miłości i pokoju, będących owocem przyjęcia Ewangelii i życia nią.

W tym świetle pokuta staje się przyczyną prawdziwej radości. Smutek z powodu grzechów w dobrze przeżywanej postawie pokutnej zmieniony zostaje w radość, będącą darem Ducha Świętego. Jest to radość wynikająca z dobra, jakim staje się nawrócenie własne oraz bliźnich; radość z przewyciężenia zła dobrem pochodzącym od miłosiernego Boga.

Spoleczny wymiar grzechu

W fatimskim rozumieniu pokuty nie chodzi jedynie o okresowe czy okazjonalne czyny pokutne, ale o postawę pokutną wynikającą z praktykowania cnoty pokuty. Jest to stała dyspozycja i sprawność wypraszania modlitwą i czynami pokutnymi Bożego miłosierdzia sobie i innym.

W przesłaniu fatimskim niezwykle mocno zaakcentowana jest pokuta nie tylko za własne grzechy, ale także za grzechy bliźnich, czyli konieczność podejmowania ofiar wyprasających łaskę nawrócenia oraz stanowiących wynagrodzenie za zło, za wszelką niesprawiedliwość wyrządzoną Bogu oraz bliźnim, a także Niepokalanemu Sercu Maryi. Każdy grzech ma bowiem wymiar społeczny. Rani innych, choćby był najbardziej skrytym czynem pojedynczego człowieka.

Lekcje pokuty

Śledząc fatimskie objawienia, zauważamy, że pierwsze wezwanie do pokuty i podejmowania ofiar duchowych (będących czynami ascetycznymi, czynami miłości wobec Boga i ludzi) skierował do dzieci anioł pokoju. Było to wiosną 1916 r. Wówczas nauczył je modlitwy: „O mój Boże, wierzę w Ciebie, uwielbiam Ciebie, ufam Tobie, kocham Cię. Proszę Cię, byś wybaczył tym, którzy nie wierzą, którzy Cię nie uwielbiają, którzy Cię nie kochają, którzy Ci nie ufają”, a następnie powiedział: „Tak macie się modlić! Serce Jezusa i Maryi słuchają z uwagą waszych próśb”.

Latem tego samego roku anioł udzielił dzieciom kolejnej lekcji. Kiedy one się bawiły, odezwał się do nich: „Co robicie? Módlcie się! Módlcie się dużo! Serce Jezusa i Maryi chcą przez was okazać (światu) wiele miłosierdzia. Ofiarujcie bezustannie Największemu modlitwy i umartwienia”. Gdy Łucja zapytała, jak mają się umartwiać, usłyszała: „Z wszystkiego, co tylko możecie, zróbcie ofiarę jako zadośćuczynienie za grzechy, którymi On jest obrażany, i dla uproszenia nawrócenia grzeszników. (...) Przyjmijcie i znoście z poddaniem cierpienia, które wam Bóg ześle”.

Jesienią 1916 r., w czasie trzeciego zjawienia, anioł nauczył dzieci, jak łączyć czyny pokutne z ofiarą Eucharystii. Trzymając w ręce kielich, nad którym unosiła się święta Hostia, z której spływały krople Krwi do kielicha, powtórzył trzy razy modlitwę: „Trójco Przenajświętsza, Ojcze, Synu, Duchu Święty, uwielbiam Cię ze czcią najgłębszą. Ofiaruję Ci przenajdroższe Ciało, Krew, Duszę i Bóstwo Pana naszego Jezusa Chrystusa, obecnego na wszystkich ołtarzach świata, na przebłaganie za zniewagi, świętokradztwa i zaniedbania, które Go obrażają. Przez niezmierzone zasługi Jego Najświętszego Serca i Niepokalanego Serca Maryi proszę Was o nawrócenie biednych grzeszników”.

Na tym nie zakończyła się lekcja praktykowania cnoty pokuty. 13 V 1917 r., na zakończenie pierwszego zjawienia, Maryja zapytała dzieci: „Czy chcecie ofiarować się Bogu, aby znieść wszystkie cierpienia, które On wam ześle jako zadośćuczynienie za grzechy, którymi jest obrażany, i jako prośba o nawrócenie grzeszników?”. Gdy odpowiedziały pozytywnie, Maryja dodała: „Będziecie więc musieli wiele cierpieć, ale łaska Boża będzie waszą siłą!”. Powiedziała także: „Odmawiajcie codziennie różaniec, aby uzyskać pokój dla świata i koniec wojny!”.

Intencja zadośćuczynienia

Wyjątkową lekcją pokuty było objawienie z 13 VII 1917 r. Zanim Maryja ukazała dzieciom wizję piekła, skierowała do nich prośbę: „Ofiarujcie się za grzeszników i mówcie często, zwłaszcza gdy będziecie ponosić ofiary: «O Jezu, czynię to z miłości do Ciebie, za nawrócenie grzeszników i za zadośćuczynienie za grzechy popełnione przeciwko Niepokalanemu Sercu Maryi»”. Wskazała więc konieczność wzbudzania intencji zadośćuczynienia.

Lekcja pokuty nie zakończyła się wraz z ostatnim wezwaniem z 13 X 1917 r., podczas którego Maryja zwróciła się do dzieci: „Niech ludzie już dłużej nie obrażają Boga grzechami, już i tak został bardzo obrażony”. Hiacynta została zapytana, czy przyjmie dodatkowe cierpienia w celu nawrócenia grzeszników. Dziewczynka zgodziła się, przewyciężywszy lęk.

S. Łucja, świadoma niebezpieczeństwa odrzucenia maryjnego i ewangelicznego wezwania do pokuty we współczesnym świecie, 18 VIII 1940 r. napisała do swojego kierownika duchowego: „Czuję, że należy ludziom uświadomić, że obok znaczenia wielkiego zaufania w Boże miłosierdzie i w opiekę Niepokalanego Serca Maryi równie ważna jest potrzeba modlitwy i pokuty – a specjalnie świadome unikanie grzechu”, 4 V 1943 r. dodała: „Bóg pragnie, aby duszom wyjaśnić, że prawdziwa pokuta, której On obecnie żąda, to przede wszystkim ofiara z wypełniania naszych religijnych i codziennych obowiązków”.

=====